

EGYETÉRTÉS

KIADÓ-HIVATAL. BUDAPEST, IV. HÍMZŐ-UTCA 1. SZ. HIRDETEKÉRT ÉS NYILTÉRBE VÁLT KÖZLEKÉSEKÉRT FELTÉVE A KIADÓHIVATAL HIRDETEKÉRT FELTÉVE A KIADÓHIVATAL...

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. HÍMZŐ-UTCA 1. SZ. KÉZIRATOKAT VISSZA NEM KÜLDÜNK. CSAK BÉRMENTES LEVELEKET FOGADUNK EL.

Karagyorgyevics Péter.

A küzdelem, melyet a Balkán-félsziget népei Ausztria-Magyarországgal ellen folytatnak, alakot cserélt. Más formában, de újított erővel folyik. Nem nyíltan, nem nagy lármával, forradalmak és fölkélek szervezése által, hanem biztosan, a sötétség leple alatt, mint az aknás munkája, a ki sokszor felmérőföldnyitávoiból kezd, meg az előrehaladást, s a várhatóknak külső foka alatt mélyesdi le a puska-porkamarát, hogy légből röpitse az ellenálló falakat. Az előrehaladás legújabb fegyvere a vallás. Azaz, hogy nem is annyira új ez a fegyver. Ott küzdöttek vele már az 1878-diki bosnyak lázadás előtt is. Az imádságos könyvek cyril betűkkel írva, a Kievdéléről hozott zarándok-élmékek, a szent képeknek ki lettek már osztva akkor is a nép között, s az orosz ruhelek hatáthos támogatása mellett már akkor is megindult egy agitáció, melynek végcélja a keleti vallás egyesítésében állott. A mint a nyugati katolikus világnak feje Róma, ugy akartak és akarnak egy látható vallási főt Konstantinápolyban, természetesen csak azon feltételek alatt, hogy ez a Konstantinápoly azután — vagy még előbb — az orosz czárt ismerje el urának. Akár ugy számítottak, hogy a czár Konstantinápoly birtokában lévén, könnyen hódolthatja meg s kapcsolhatja birodalmához az országokat, melyeknek lakossága elismeri az odavaló patriarchát fejét, akár pedig ugy számítottak, hogy a konstantinápolyi patriarcha önállóságát biztosítani jó ürügyül fog szolgálni a czári szergeknek bevonulni a Bosporus városába: a számítás mindkét esetben sok egészséges alapnak örvendhetett.

De ez a számítás kemény akadályra talált legelőször is Szerbiában. Dicséretre legyen mondva a szerb államférfiaknak, átláták a mozgalom igazi államát, s a czélnak nyilvánvalóvá lett előttük. Ugy találták, hogy autoképhal egyházzal együtt Szerbia mint önálló egyház is bukni fog, s mindazon szolgálókat, melyeket Oroszország részéről elfogadnak, sokjuktá fognak kerülni nekik. E meggyőződés nagy fordulatot okozott a szerb politikában. A fordulat kezdődött ott, pedig eleinte tisztán vallási természetűnek látszott a dolog, midőn a szerb metropolita titkára haza lett küldve Oroszországból, s az egész vallási fondorlatnak, a mely már mind merészebben és merészebben dolgozott, vége lett vetve. Az egész orosz sajtó fájdalmas sziszszent föl abban az időben. Szinte furcsa volt hallani, hogy az egyszerű vallási kérdés miként verhetett föl annyi port. Pedig fontos politikai háttérre volt az eseménynek, s ez adta meg az egésznek magyaroztatást. A szerb egyház megszabadult ezen igazgatások alól, kivéve a magyarországi szerb egyházat, melynek oldalán még mindig keményen dolgoznak a kievi doktorok.

De ezzel együtt az orosz jóakarataknak és patronátusnak is vége lett. Az orosz kormány belátta, hogy avval a Szerbiával nincs mit kezdeni, mely még egyházi dolgokban is külön önálló kíván maradni s nem akar függni sem Konstantinápolytól, sem Moszkvától vagy Szt-Pétervártól; Szerbia diszgráciába esett.

A jelenleg Budapesten tartózkodó főpásztorok mind jelen voltak; részt vett a tanácskozásban a kalocsi bíboros érsek, a vesprémi, szatmári, besztercebányai, pécsi, szepesi, szamosújvári és a szombathelyi püspök.

A királyi tábla büntető tanácsai Vajkay Károly alelnök kezdeményezésére ma nagy jelentőségi ünnepséget tartottak. Az igazságügyminiszter egyetemes kir. járásbírószék hatáskörébe tartozó büntetőügyekben a felelősséget szabályozásáról és a felelősséget korlátozásáról intézkedő 1882. VI. t. cz. elbellejtés tárgyában rendeltetett adott ki, melynek egyes pontjai a törvénynek némi ellentétben állanak. Az értekezletnek ez volt, hogy a kérdéses pontok értelmezését illetőleg megállapodásra jusson, s így a f. évi március hó 1-től fogva a kir. táblánál, — mint a mely a törvény által kijelölt ügyekben, harmad, tehát március foku bíróságtól fog eljárási — ez ügyek elbírálásánál lehetőleg egyöntetű eljárás érsek el. Az értekezlet abból a körülményből indult ki, hogy mivel a királyi tábla az idézett törvényben kijelölt ügyekben f. évi március hó 1-ig még mint második foku bíróság jár el, kérdés tárgyát képezi, hogy mely esetben lesznek az ügyek március elseje után második fokú s mely esetben harmad fokú elbírálások? E kérdést úgy oldták meg, hogy mind azok az ügyek, melyeket a járásbírószékek március elseje előtt tényleg felterjesztettek, azaz postára adnak, második fokú fognak elbíráltni, bárha március elseje után érkeznek is a táblai ígatóba. Minden más bezárólag március 1-6 napjától fogva postára adott háromnemű ügyet a királyi tábla harmad fokú foku elbírási. — Ezzel kapcsolatban a felelősséget visszautasításának s a visszautasítást megtagadó e. b. végzés elleni fellebbezésnek mily tanácsban való elintézését egy oldattal meg, hogy a törvényszékektől mint II. bíróságtól beérkező ügyek ötös tanácsban, — az egyenesen a járásbírószékektől mint I. foku bíróságtól beérkező ügyek pedig hármas tanácsban fognak elbíráltatni. Az említett törvény 3., 4. és 5. §-ban megjelölt felelősségek közül a kir. ügyész tudvaleg kimaradt; a törvénynek eme hiányát egy adandó alkalommal felmerülő esetnek teljes üléseben való tárgyalásával egyidejűleg fogják megvitálni. Az értekezlet megelőzőleg a kir. tábla Szob Miklós táblai elnök előktele alatt teljes ülést tartott, mely alkalommal az újabban kinevezett pöbírák közül Simon Géza, Balog Károly és Trax Hugó a szabályszerű hivatali esküt letették. — Farkas Géza és Kubicza Odón szintén pöbíráknak kinevezett vidéki törvényszéki bírák az eskütelre még nem jelentek.

A kath. alapok és alapítványok kezelését ellenőrző 15-ös bizottság a herceprímás és Maláth György kettős elnökléte alatt tegnap délután 12 és 3 óra között ülést tartott. Jelen voltak a két elnökön kívül: Haynald bib-érsek, Polányi püspök, gróf Cziráky János, B. Bánhidy Béla, Barta Béla, Szőgyényi László, Muzslay, Andaházy, Hajnik, Prileszky és az elnök Rudnyánsky. A gyűlés tárgyai voltak: 1. Szabolcs- megyei Benki határban 329 hold ugynevezett Barát-erdő eladás. 2. Biharvármegyében a vadászati pusztá (451 hold) eladása. 3. A csákovágykőveséi uradalmakban 6 évre az erdei vágások eladása. 4. Budapesten a stációutczában és Maria-utczában levő, a vállalásul tulajdonát levő ház egy részének és két telek részletének egyetemi célokra való eladása, mely utóbbiak a bizottság hozzá nem járult. A szabócs és bihari — az uradalmaktól külön álló és így a felügyeletnek kellő alkalmazása mellett is keveset jövedelmező — csekély birtokeladást a bizottság elfogadta. Az erdei vágásokért a 362,000 forint maximalis ígértet fogadta el a bizottság olyképen, hogy ezen összeg szerződés által biztosított.

A közoktatási törvény. A most legközelebb beterjeszteti középiskolai törvényjavaslat már harmadszori változtatással jut a törvényhozás elé.

Budapest, febr. 19. Puspoki tanácskozás volt ma délelőtt Simor János herceprímás elnökléte alatt a budavári püsmási palotában. A jelenleg Budapesten tartózkodó főpásztorok mind jelen voltak; részt vett a tanácskozásban a kalocsi bíboros érsek, a vesprémi, szatmári, besztercebányai, pécsi, szepesi, szamosújvári és a szombathelyi püspök.

Mindannyiszor megjárta e javaslat az előkészítő fórumokat. A miniszteri bureaukat, az országgház elnöki hivatalát, a bizottságot s újra az elnöki hivatalt, s mindannyiszor visszaszolgált a miniszterhez, mert nem volt elfogadható. Mert sarkalatos jogokba ütökök. Mert törvények szellemét forgatja ki. Mert nem kell másnak, mint a miniszteri omnipotenciának. Meddig akarják még a türelmet próbára tenni? Önértetes miniszterhez illő-e egy törvényjavaslatot annyiszor benyújtani, annyiszor kénytelenítette visszavenni, s bár módosításokkal, de szellemén nem változtatva, azt újra benyújtani.

Ez izlés dolga. De szomorú erkölcsi állapot. Ennyi kudarc után mégis megmaradni a helyen, mintha göröcsök tartának. De hát a Tisza-szisztemának fő jellege, legyen az bármi rossz, törvénybe iktatni. Azt mondták a banknál is, csak törvénybe legyen iktatva a bank. Így ajánlották a berlini szerződést. Csináltak belőle törvényt, nem tartja senki, még azon államok sem, melyek neki köszönik léteiket. Ez ott van a törvénykönyvben, de érvényt senki sem szerez neki. Most az iskolatörvényjavaslatból minden áron törvényt akarnak csinálni, s hogy ez lehetségesé váljék, a meglepetés útjára is akartak volna már vetemedni. Avval védték magokat, hogy sürgős. Hígyje a ki akarja. Ha három évig, mióta készülőben van, elvárható s ha a javaslatot előkészítő idő előtt is el voltunk nála nélkül, mért ne volnának most.

Még az abszolút Ausztria sem merte az egyházi önkormányzatot megsérteni s midőn ezt tette nagy sokára, ez életbe került. Mert a protestans autonómiaért kezdődtek a demonstrációk s ezek hozták létre az alkotmányt, ha akkor még rövid időre is. Avagy a jelen közoktatási miniszter azt gondolja, hogy ezen próbálások eredménye az ő bukása leend vagy talán az egész Tiszaregime is utána dől? Ekkor, ez esetben okosan teszi. Minek nekünk ezen törvény? Hozzák be a katolikusoknál is az autonómia. De, ha nem tudják vagy nem akarják, azért ne markoljanak a protestansok jogába. A protestansoknak meg vannak törvényeik. Nemzeti vérel pecsételt békekötések. A bécsi, a linzi békekötés, a 90—91-diki törvények. Ezen törvényjavaslat az említett sarkalatos törvényekbe ütökök. Azok szellemével ellenkezik.

A magyar állam érdekében van-e ezen javaslat törvényne létele? Nemzetiségi szempontból szükséges-e? A katolikus egyház magyar szellemű egyház. Hozzák be az autonómia, s a mennyire még volnának változtatandók, ezt megteszi az önkormányzat. A görög egyháznak vagyis ezen egyház szerb részének van autonómia. Kezeltessék ez ildomosan s nincs vesztély az állam részére. A református egyház szinte magyar. Ezek bizony, ha csak Tisza Kálmán kedvéért nem, ki Bécs és Bosznia felé gravitál, ugyancsak nem fognak a magyar állam ellen tenni. A lutheránusok? Itt lappang a panszlavizmus. De mert széles autonómiajuk van, kell-e felténi őket, hogy államellenes tendenciák jöhetnek létre? Nem-e az autonómia testület

adta ki azon iskolákat, melyeket a kormány bezzaratolt államellenes tanok véteti? Nem-e az autonómia testület hozott csak mult évben a panszlavizmus megfékezésére oly hazafias határozatokat, melyek ha életben tartatnak, paralyzálni képesek a panszlav izelemeket? Es ezen határozott fellépés eredménye a később a felvidéken megindult magyar hazafias mozgalom. Mire való ezen törvény? Hogy felzavarja a kedélyeket. Hogy rést üssön a magyar szabadság egyik védbástyáján, a protestans önkormányzat sarkalatos törvényen.

Avagy azt akarják-e, hogy a mit egy Bocskay, egy Rakóczi György a nemzet győzelmeregenek elén, mint szent bekekkötést létesített, azt Trefort Agoston rontsa meg a többségi szavazógép segítségével? Ezen herostratusi művet még ezen többségtől sem tételezzük fel.

Nem akarjuk feltételezni, daczára annak, hogy azzal korteskednek, hogy a most újra kapóra jött német igazító mikódések meggátolásakép el kell azt, ugy mint betereszti, fogadni. Mi perhorreszkáljuk; ellene leszünk mindig a germanizálásnak, és ha vannak, a szászok fondorkodásainak. De ezt másképp kell megterelni. Nem ugy, hogy százados jogait sértsek a protestans autonómianak. Nem ugy, hogy kivetkötessenek szabadságaikból. Nem ugy, hogy utolsó sarkaihoz is kiforgassák a magyar alkotmányt. A magyar protestantizmus törvényei sarkalatos törvényei a magyar alkotmányának. Sembery.

ORSZÁGGYÜLÉS.

A főrendiház ülése febr. 19-én.

Elnök: Maláth György, jegyzők: Rudnyánsky József báró, Cziráky Béla gróf. A kormány részéről jelen vannak: Tisza Kálmán, Pauler Tivadár, Orczy Béla b. Elnök bemutatja Zichy Sándor gr. és Esterházy László gr. királyi meghívó leveleit. Az állandó igazoló bizottságnak adatik ki.

Rakovszky István a képviselőház jegyzője áthozza a megyek háttérjáról szóló törvényjavaslatot. A hármas állandó bizottsághoz utasítatik. A hármas állandó bizottság beteresztett jelentését az ország szent koronája egyik öröknek megválasztásáról, «a Bécsben 1882-ik évben tartandó nemzetközi villamos-ság kiállításán kiállítandó tárgyak megjelölése szabádmárról szóló 1882. XXVII. t. cz. hatálynak kiterjesztéséről», az 1885. évben Budapesten tartandó országos általános kiállítás-ról és a «vadászatról» szóló törvényjavaslatról. Zichy Sándor, Zichy Ferenc, s az elnök felszólalása után kimondatik a javaslatok sürgős tárgyalása.

Következik az uszoráról és káros hitelügyletekről szóló törvényjavaslat tárgyalása. Keglevich István gróf szerint nagy illuzó, hogy az azt lész valaki, hogy uszortörvény által az eladósodást és az uszorkamat mellett adósságszűntést megszüntetni lehet. Meg lett ez kísérlete már nálunk és más országokban is és tapasztalt azt mutatja, hogy eredménye alig volt, és hogy az uszora az uszortörvény által megszüntetve nem lett. Nem ott szegényedik el a nép, és nem ott magas a kamat, a hol az uszora lételegedik megfordítva, ott a hol az uszortörvények által megcsináltak, ott ki fog fejlődni az uszora, s ha nincs helyben tőke, oda fog jönni és le fog telepedni a tőkepecseny. Így fejlődik az uszora. Nem ott az uszora, hanem a szimpotma. És téves uton járunk, ha a szimpotma ellen küzdünk, holott magis az okot kellene megszüntetni. A mi a baj orrossal illeti, e tekintetben másképp kellene intézkedni. A valódi helyes intézkedések még nem törtettek meg. Ilyen a hitelügy rendezése. A másik a jövedelem fokozása, s mely szintén a hitelügynek egyik ága azáltal, hogy az állam intézkedése, mondjuk a talajadói bank utján mód nyulhat egyesek és vidékeknek, hogy jövedelmek fokozása által ismét törlesztessék adósságaikat. A törvényjavaslat általánosságban elfogadja. Pauler Tivadár igazságügyminiszter ajánlja a javaslatot elfogadásra. Cziráky János gr. szerint a hol a vallásos meggyőző-

TREVES BARONÉ.

REGÉNY. Irta: XAVIER DE MONTÉPIN. Fordította: Somogyi Ede. 60 (Folytatás.)

— Legyen nyugodt, barátom, ebben az álomban nem fogják zavarni. — Mit tettem, hogy ont megérdemeljem? — Azt válaszolhatnám: Megmentette az életem! De inkább azt akarom egész egyszerűen mondani: Ön engem szeretett... — Igen, szerettem őnt... szeretem... imádom őnt! kiáltott fel Lucien, előrehajolva, hogy karjával körülölelje Trévésnéét és hogy ajkait nyakára nyomja. Léonide gyengédn visszataszította őt. — Nem, mondá neki mosolyogva, nem barátom... Ne felelde, hogy miben állapotunk meg... Beszélje meg azt a javat, a mi az ön lesz! — Mi jegyesek vagyunk, kedves Léonidom... Ne legyen olyan hajhatatlan... Egy csókot... csupán egy csókot... oly kimondhatatlan boldog leszek... — Am legyen! — És Trévésné oda nyújtá homlokát Luciennek. Erre a százies szerelmi nyilatkozatra vad felkiáltás válaszolt. Georges fenyegette emelék őt az ablak felé, a hol egy másodperc alatt összenomni látta azt az epület, melyet reményeiben alkotott. Leszállt a létráról, tómpa hangon mormogva: — Ez egyszer, átkozott orvos, nem foglak éltévesztetni! Aztán elhagyta a parkot, megint átszállt a falon úgy, a hogy jött és sietve igyekezett Vevey felé. Menetközben emlékező leheltséghez folyamodott; szebe jutott nagyon sok dolog, a melyeknek semminemű fontosságát sem tulajdonított és a melyek már mostan sajtáságosan jelentősékek látszóttak neki. — Vak voltam! ostoba voltam! mondá magában. Nem láttam, nem hallottam, nem értettem semmit! Pedig mennyire szembezők volt! Max első betegsége óta szeretik egymást és egy értemen vannak! Kijátszóttak engem és kacagnak rajtam... De csak türelem! Az nevet, a ki utoljára nevet! — Nerville a vendéglőbe ért, a hol leszállt, felszólaltatta magának az ebédet és azt kérde:

— Mikor indul holnap a hajó Genfba? — Hát órákor... Felkötésű uraságod? — Igen. Georges agyára vetette magát, de a bosszura irányult eszméi egy pillanatnyi nyugalmat sem engedtek neki. Képtelen volt zsemeit behunyni. Hát órákor kedves hajóra száll. Tíz óra negyvenöt perczkor Genfben volt, hol a Párisba induló gyorsvonatra szállt, másnap tíz óra körül a lamorlayi kastélyba érkezett, hol megérkezését azonnal tudatta nagynénjével, ki őt nyomban fogadta. Az özvegy báróné arca nyugtalanságot árult el. — Már itt vagy! kiáltott fel, és az a pár szó elárulá egész lélek állapotát. — Igen, kedves néném, már! viszonzá Georges. — Semmit se tudtál meg? — Többet tudtam meg, mint a mennyit akartam... — Hogyan? — A bizonyosságot, hogy ki vagyunk játszva. — Kijátszva! ismétlé Germaine báróné. — Igen, kedves néném. Mindenre el kell készülnie lennünk... Bizonyos lehet a felől, hogy az ön fiának az özvegye néhány nap múlva kiaköbölt bennünket ebből a kastélyból. Az özvegy báróné elsápadt. — Kizűnek bennünket ebből a kastélyból! ismétlé elszorult hangon. — Ugy van. — De hát mi történt? — Léonidomnak kedvese van. — Ez lehetetlen! — Pedig ugy van... Léonide doktor Lucien d'Harblaynak a kedvese. — Még egyszer mondom: ez lehetetlen! Nem akarom hinni... megcsaltak téged! — A saját szememmel láttam... LIX. Nerville elbeszélte rövid utazását Veveybe. — Igy tehát, mondá Germaine báróné, miután az elbeszélést végig hallgatta, alig zárult le Max sirja, és a nyomorult teremtek, ki fiának a nevet viseli, máris ennek a férfinak a karjába veti magát... Ez gyalázat! — Kinek mondja ön ezt, kedves néném? kérde Georges. — Ily nagy szerelem nem jöhetett így egyszerre!

viszonza az özvegy báróné. Ennek a népek már Max halála előtt kellett egymást szeretnie. — En részéről meg vagyok róla győződve. Nagyon jól megértették egymást. — Már most emlékezem bizonyos szavakra, melyeket előttem kiejtettek és a melyeknek akkor nem tulajdonítottam fontosságot... Már most eszembe jut Léonidomnak a kétségbeesése, mely szinte az örülléssel volt határos, mikor Harlay megsebesült... Ekkor már czinkostársak voltak... Megcsalták Maxot... Georges, nekem borzasztó eszmém támad... — Mitféle eszméd, kedves néném? — Léonide gazdag és Harblay szegény... Ki tudja, vajlon ez az orvos, az ő kedvese, nem gondolt-e arra, hogy hatalmába kerítse az asszonyt és egyuttal a vagyonát is? s ki tudja, nem-öle-e meg a fiamat? Georges az önmaga feletti uralom daczára elborzadt. — Hallgasson! hebegé, hallgasson... — De ha elkövette a büntetést? — De kell szereznünk a bizonyítékokat. — Ki szolgáltatná nekünk azokat? — Nem tudom, de meglesznek... Addig egy szót se a dologról!... Bizik ön bennem? — Jól tudod, hogy igen. — Ön is, miként én, meg akarja magát beszúlni ezen a Lucien d'Harblayn, ki szétrombolja az ön reményét úgy, mint az enyéimet. — Ah, hogy ne akarnám! — Ugy engedjen nekem időt a cselekvésre és egy szót se ejtsen gyanújáról senki előtt, bárki legyen is az... Léonide még nem lehet elveszve rá nézve... — De ő szereti ezt az embert! — Majd kigyógyítom e szerelméből, biztosítottam őnt. — Mit akarsz tenni? — Közös bűnszakra közreműködni és mindketőnk boldogságát megalapítani. Georges de Nervillenek, ki megtrótt az utazás és még inkább az imént tett kellemtelen feladás, nagy szörvényes volt némi nyugalom. Agyára vetette magát és esti hat óráig aludt. Ebed után elhagyta a kastélyt, s a látogatott utakat kerülve, az erdőn át, gyalog ment Chantillyba. Késő éjjel volt, mikor ide érkezett. Az üzleti szolga éppen bezára a Gedolot gyógy-szertárát.

Mariette Mutelnek a szolgálója becsukta ugyan a kölcsönkönyvtár ablakablakát, de az ajtó félig nyitva maradt. Georges várakozott, a mig a gyógyszerész egészen be lesz zárva. Nem kellett sokáig várakoznia. A gyertya bent elaludt, a szolga, ki napi munkáját bevégezte, a ház folyosójára lépett és a mókushoz ment. Legfeljebb öt másodperczig maradt ott, aztán megint kijött és sietős léptekkel tartott a Grande Rue felé. Mariette elkísérte egészen a küszöb és sokáig nézte a távozót. Nerville a küszöbön találta őt. Mariette kezét nyújtá neki, de arca barátságatlan volt. — Engem jössz látogatni? kérde Nerville-től. — Igen. — Hát menjünk be. — Egyedül vagy? — Egészen egyedül. — Zárd be a boltodat. Beszélni valók van. — Komoly dolgokról? — Nagyon komolyokról. — Az ablaktáblák már be vannak csukva, csak még a külső ajtó kell becsuknom. — Es itt elöl a gyertyát eloltanod... Hátulso szobádba gyöngy menni. — Oh, oh, tehát titok? — Végezd gyorsan... nagyon sürgős a dolgom. Mariette, még mindig bizogva, becsukta az utcára szolgáló ajtót, eloltá a gázt és gyertyát gyújtott. — Már most egészen egyedül vagyunk, mondá; biztosítalak, hogy senki se lephet meg bennünket... Jöjj... — Abba a szobába mentek, a mely Mariette nek ebéd-lőül szolgált. Georges maga mögött becsukta e szobának az ajtaját. — Mennyi elővigyázat! mondá a mókus felkaczgva. — Felesleges, hogy meghallják azt, a mit nekem mondani akarok. — Nem fognak hallani semmit. A falak vastagok. Igaz ugyan, hogy a boltzat könnyű, de itt feltételem Julesnek van a szobája. — Kicsoda az a Jules? — Hisz jól tudod. Jules Cordier, a gyógyszerészáros

segéd, a a fiatal ember, a kiről nekem már szóltam és a ki nekem oly nagyon tetszik. — Szobájában van? — Igen, de a szolga az iment azt mondta nekem, hogy fogadást ajánlott a kávéházban, hogy egy nagy pohár abszintet egy kortyra megiszik és hogy a dérek fogadás következtében haza kellett őt vinni és lekötödt, mert nem bírta magát lábain tartani. Most valószínűleg úgy horgyog mint a medva. — Gyakran van ilyen állapotban? — Fájdalom, majdnem minden nap. — Ez csunya hiába. — Ó igen... Kezdem is már unni a fiut... de azért nem vátom meg. Ha vannak is rozsi őrd, de azért néha jó is... Mindjárt felmegyek megnézni, hogy hogyan van... Mikor részeg, felek tőle... Azt hinné az ember, hogy nyomban megföldül... Egy napon majd megadja az árát... annyival rosszabb rá nézve. — Azt mondod, hogy felmegysz őt megnézni... Hát összeköttesben áll a te szobád az ő lakásával? — Nem, de mikor ilyen állapotba kerül, a szolga nekem adja át a gyógyszerészár kulcsait, hogy aztán én gondozhassam őket. Ezek itt azok a kulcsok, melyeket az imént hoztak nekem. — Es Mariette kivett a zsebéből egy csomó kulcsot, melyet az asztalra helyezett és aztán azt mondta: — No de hát képelem, hogy nem azért jöttél, hogy Julesről beszélj velem... Lássunk a dologhoz... akarsz egy pohárka chartreuse-t? Georges felkaczagott. — Talán te is megkedvelted a szeszest italokat? kérde. — Ha Julesre hallgatnék, akkor ugy tennék mint ő. — Hát kinél meg egy pohár chartreuse-t? Georges kinyitott egy szekrényt, kivett belőle egy majdnem tele üveget és két pohárat. — Nos, mondá azután, a zöld italból öntve, már hat hónapja, hogy btyád meghalt és hogy eltemették... Mikorra van az esküvő az özvegygyel kitűzve? — Epen ezt akartam tőled meg tudni, viszonzva Georges természetes hangon. — A sánta leány bámulva tekintett Nerville-re. — En tölem akarod ezt kérdezni? ismétlé. — Igen. — Tréfálsz! — Még sohasem beszéltem komolyabban. (Folytatás következik.)

A budapesti áru- és értéktőzsde hivatalos árjegyzései február 19.

Table with columns for 'Faj', 'Árnyazat', and 'Minőségi súly hektoliterenkint'. It lists various types of flour and their prices.

Table with columns for 'Gabona', 'Faj', and 'Árnyazat'. It lists different types of grain and their prices.

Table with columns for 'ERTEKPAPIROK' and 'UTOLSÓ ÁRJELEK'. It lists various types of bonds and their prices.

Table with columns for 'ERTEKPAPIROK' and 'UTOLSÓ ÁRJELEK'. It lists various types of bonds and their prices.

Table with columns for 'ERTEKPAPIROK' and 'UTOLSÓ ÁRJELEK'. It lists various types of bonds and their prices.

Advertisement for 'CACAO' by Kufferle József és Társától. It describes the product and its benefits.

Advertisement for 'A SCHLICK-féle vasöntöde- és gépgyár-részvénytársaság'. It details the company's shares and a meeting.

Large advertisement for 'MAGYAR VÖRÖS KERESZTSORSJEGYEK'. It features a decorative border and text about the lottery.

Advertisement for 'MAGYAR VÖRÖS KERESZTSORSJEGYEK'. It lists the first draw results for March 1st, 1883.

Advertisement for 'ÁTVETELI JEGYEK VÖRÖS-KERESZTSORSJEGYEKRE'. It describes the exchange tickets for the lottery.

Advertisement for 'AZ EREDETI SINGER VARROGEPEK'. It promotes Singer sewing machines.

Advertisement for 'BOGDÁN JÓZSEF kocsigyárosnál'. It features illustrations of horse-drawn carriages.

Advertisement for 'WERNER & Co' in Bécsben. It lists various goods and services.

Advertisement for 'SCHREIBER G. E. bank- és váltó-üzete'. It describes the bank's services.

Advertisement for 'A LATIN NYELV SZÓTÁRA'. It promotes a Latin dictionary by Dr. Finály Henrik.

Advertisement for 'HOFF JÁNOS' medicinal products. It describes various health remedies.

Large advertisement for 'Regények, beszédek és novellák'. It lists various literary works and authors.

Advertisement for 'BUDAPESTI BUTOR-IPARTÁRSULAT'. It promotes a butler association and its services.

Advertisement for 'HOFF JÁNOS' medicinal products. It describes various health remedies.

